

SZEGHY KRISZTINA

| A MIKULÁS LEVELE

Szepe a kedvenc helyéről, az íróasztal tetejéről bámulta, ahogy a lustán szállingózó hópelyhek között az anyukája és a húga egymás kezét fogva átsétálnak a szemközti boltba. A szomszéd Karcsi bácsiék kéményéből már az ég felé kúszott a szürke füst – ma korán begyújtottak – gondolta Szepe, és az orrát odanyomta a hideg ablaküveghez, hogy jobban lássa az üvegen szikrázó jégvirágokat.

A húga, aki pont úgy nézett ki, mint Szepe, hosszú, hullámos, barna hajú, barna szemű kislány, most visszafordult, és integetett neki, mielőtt beléptek a boltba. A két lány csak a szeplőkben és az orruk méretében különbözött. Míg a húga, Lina arca olyan fehér és makulátlan volt, mint az utcát borító csillogó hótakaró, addig Szepe arcán az első napsugarak érkezésével előbújtak az apró barna szeplők, innen is kapta a becenevét. És bár Szepe utálta a saját orrát, amelyből a húga fitos orrához képest nagyobbakat kapott, de cserébe minden egyes boldog mosolynál gyönyörű fehér fogak tucatjai bukkantak elő a szájából, ami nemcsak őt magát szépítette meg, de a világot is szebbé tette körülötte.

Szepe azért maradt otthon, mert valakinek be kellett engednie a nagymamát, akinek a lépései már hallatszottak is a kinti lépcsőn. Leugrott az asztal tetejéről, és izgatottan szaladt a bejárati ajtóhoz.

- Szepikém – lépett be a mama a házba, és fekete bőrkesztyűs kezével végigsimított a kislány fején. A mama ugyanis elegáns pesti nőként megadta a módját minden utazásnak. Kiskosztümben, kabátkában és bélelt csizmában érkezett most is Érdre a sárga busszal.

- Mama, de jó, hogy itt vagy! Megnézzük együtt az olvasókönyvemben a Mikulásos mesét? Már annyira várom, hogy jöjjön a Mikulás, és már csak hatot kell aludni! – mert Szepe már első osztályba járt, és közeledve a Mikulás érkezésének a napjához, egyre jobban szerette nézegetni az olvasókönyv lapjain a télhez és az ünnepekhez kapcsolódó történeteket. Főleg a képek varázstak el. A Télapó a piros ruhájában, a hátán a hatalmas puttyonnyal, amelyből kikandikálnak a varázslatosabbnál varázslatosabb játékok: plüss macik, mesekönyvek, játékautók, a havas erdők, amelyeknek fái közül piros orrú nyuszik szaladnak elő, apró fekete lábnyomokat hagyva a hóban, és őzikék ugranak egyik bokor háta mögül a másik mögé. A krampusz rajzától félt, de ezt senkinek sem árulta volna el, még a nagymamának sem. De ahogy a fekete undok képével bámult rá a könyv sarkából, brrr... még a hideg is kirázta. Lina, aki egy évvel fiatalabb volt, és még óvodás, ha ideértek a könyvben, mindkét kezével eltakarta a szemét a rémülettől.

- Szepikém már úgyis beszélni akartam veled erről - guggolt le mellé a nagymama.

– Úgy látom, Lina nincs itthon, tehát pont jó alkalom ez erre. Ő még ovis, de te már iskolás nagylány vagy. Épp ideje, hogy megtudd az igazságot: a Mikulás valójában nem létezik. A mikuláscsomagot anya és apa veszik a boltban, és ők teszik éjjel a csizmátokba. Ennek ugyanúgy lehet örülni, mintha a Mikulás hozná, de a valóság az, hogy a szüleitek végzik az ő munkáját. Ez csak egy szép hagyomány, ami Szent Miklós püspök legendájához kapcsolódik, aki megajándékozta a szegényeket. A kislány szeme önkéntelenül könnybe lábadt a nagymama mondatait követően, pont akkor, amikor az Lina és az anyukájuk belépett az ajtón. – Csókolom anyuka! Milyen volt az utazás, könnyen tudott haladni a havazásban a busz? Szepikém, hát téged meg mi lelt? – hajolt le a kislányhoz.

- Semmi anya, igazán.

- No de édesem, csak történt valami, hová lett az a szép mosolyod? – cirógatta meg kedvesen az arcát.

- Csak elmondtam neki az igazat a Mikulásról – vágott közbe a nagymama.

- Tessék?! - egyenesedett fel Szepi anyukája, akit egyébként Ilonának hívtak, mint a mesebeli tündérszép királylányt, csak nem szőke hosszú haja volt, mint Tündérszép Ilonának, hanem vörös és rövid. – Anyuka kérem, menjünk be a konyhába. Lina, ti menjetek addig játszani.

Szepe a gyerekszoba felé tartva még elcsípte egy mondatot anyukája szájából a csukódó konyhaajtó mögül:

- Anyuka ne haragudjon, ehhez még kicsik. Miért nem őrizte nekik még a varázslatot pár évig?

Mire Szepi beért Lina után a szobába, a kishúga már elkezdte lepakolni a könyvespolcra a könyveket.

- Építünk autópályát? – mert Lina lány létére rengeteget játszott kisautókkal. Volt egy kék, fából faragott autója, amelyet különösen szeretett. Két apró műanyag figurát szokott beleültetni: egy apró fehér színű kiskutyát, és egy barna mackót, akik az autóban ülve keresztül-kasul beutazták már a ház minden apró zugát az íróasztal tetejétől kezdve az ágyakon át, egészen a nappaliban lévő fotelekig, miközben könyvekből hajtogatott autópályákon, vagy alagutakon át vezetett az útjuk.

Szepe szórakozottan leült mellé a szőnyegre, és segített neki kiépíteni a könyv-útvonalakat, de eközben a gondolatai a nagymamától halott információkon és az anya által mondottakon jártak.

- Most akkor valóban nincs is Mikulás? Ez szörnyű. Egy hét múlva jönnie kellene, Lina is már nagyon várja. És mi van, ha anyáék ezúttal elfelejtenek neki ajándékot tenni a csizmájába?! Igaz, ezek szerint eddig sosem felejtették el, de sosem lehet tudni. Mi lesz, ha megtörténik?! – és Szepe fejében szép lassan formálódott egy terv.

– Anya azt mondta, hogy a varázslatot meg kell őrizni, és én gondoskodni fogok róla, hogy ez így legyen, és a kishúgom kapjon ajándékot.

- Lina, ha anya keresne, mondd meg neki, hogy kimentem az udvarra sétálni, szeretnék picit járni a hóban.

A húga le sem véve a szemét az autójáról, amivel épp egy igazán meredek, öt könyvből épített hídon haladt át, bólintott.

Szepe az íróasztal fiókjához osont, és kiemelte belőle az aprócska gyöngyös pénztárcáját, amit még az oviban nyert annak idején a farsangon. A színes gyöngyökkel teli pénztárcában 1000 Ft lapult, amit a kislány gyorsan a nadrágja zsebébe süllyesztett. Mialatt az előszobában felhúzta a fehér színű bundáscskáját, és a piros csizmáját, még hallotta, ahogy a nagymama, aki egyébként tanítónő, fojtott hangon magyarázza anyának, hogy egy iskolás gyereknek már tudnia kell a valóságot a Mikulásról, mert az sokkal rosszabb lesz, ha az osztálytársaitól tudja meg.

– A nagymamának most az egyszer nincs igaza – gondolta Szepe, miközben kísétált a házból, és elindult a sarkon lévő posta épülete felé. Bár még csak délután volt, de már elkezdett sötétedni, és Szepe elvarázsolva nézte, ahogy a puhán és hangtalanul huppannak le a hópelyhek, és kapaszkodnak egymásba szorosan a földön, minden egyes lépésre finoman ropogó tejutat alkotva az utcán, amelyet aztán az utcai lámpák sárgás fénye megvilágított, és szikrázva verődött vissza róla.

- Lehet, hogy a nagymama azt gondolja, hogy nincs Mikulás – folytatta a gondolkodást – de én biztosan tudom, hogy létezik, mert láttam a Dörmögő Dörmötör újságban, hogy az Északi sarkon él, és a címét is megjegyeztem: Mikulás, Finnország. És ha itt, Magyarországon esetleg tényleg nincs is, de Finnországban létezik, én meg fogom kérni, hogy jöjjön el, és hozzon Linának mikuláscsomagot.

A posta ajtaja halkán megnyikordult, ahogy Szepi belépett rajta. Félve osont oda a postáskisasszonyhoz, aki épp egy bélyegzővel pecsételte az előtte heverő borítékok tetejét.

– Csókolom, egy levelet szeretnék feladni.

A postáskisasszony derűsen nézett ki rá a szemüvege mögül:

- És hol az a levél?

Szepi zavarba jött:

- Még nem írtam meg. Kérhetek papírt és tollat?

A postáskisasszony átnyújtotta, és egy borítékot is tett hozzá:

- Tessék Szepikém, erre is szükséged lesz, ha fel akarod adni.

A kislány szép gyöngybetűkkel rótt a fehér papírra a sorokat:

Kedves Mikulás! Kérlek, hogy hozz egy hét múlva a kishúgomnak, Linának ajándékot. Ha esetleg a boltban kell megvenned – mert a nagymamám szerint ott kell – pénzt is adok rá. A címünk: Érd, Vadszilva utca 3. Köszönöm szépen! Szepi

Azzal összehajtogatta a papírt, beletette a borítékba, berakta az összes zsebpénzét, mind az 1000 forintot, és gondosan bezárta a borítékot. A boríték elejére ráírta: Mikulás, Finnország.

A postáskisasszony, aki egyébként cukorkaillatú volt, mert mindig málnás cukrot eszegetett, mosolyogva átvette:

- Szepikém, szerencséd van, erre még bélyeg sem kell. A Mikulásnak az egész világon mindenki ingyen küldhet levelet.

Mire a kislány hazaért, otthon elcsitultak a kedélyek, a nagymama és anya mosolyogva kávéztak a nappaliban, Lina már a fürdőszobáig jutott a kék autóban üldögélő utasokkal, és az égvilágon senkinek sejtelve sem volt róla, hogy Szepi nem a kertben csodálta a fákról lógó hatalmas jégcsapokat, hanem az összes pénzét elküldte a világ másik felére, az Északi sarkra, hogy meglepetést szerezzen a kishúgának.

Ahogy közeledett a Mikulás érkezésének estéje, Szepi egyre feszültebbé vált. Mi lesz, ha a Mikulás mégsem kapta meg a levelet? Mi lesz, ha a szülei elfelejtenek ajándékot venni, és a Mikulás sem ér ide? Mi lesz, ha Lina ajándék nélkül marad?!

Végre eljött a várva várt éjszaka. Szepi rengeteget forgolódott az ágyban, egyik oldaláról a másikra, mire nagy nehezen elnyomta az álom. Éjféltajt azonban halk csengettyűszóra, és paták dobogására ébredt. Óvatosan kinyitotta a szemét, és abban a pillanatban melegség öntötte el a szívét, mert meglátta, hogy a Mikulás, az igazi Mikulás, épp az ablakban lévő piros kis műanyag csizmáskákba pakolja a piros mikulás zacskós csomagokat.

- Szepi, látom ám, hogy ébren vagy – szólt halk dörögő hangon. - De legyél nagyon csendben, nehogy Lina is felébredjen, mert rajtad kívül engem soha senki nem láthat meg.

- Köszönöm, hogy írtál nekem, de többé ne aggódj amiatt, hogy nem létezem – folytatta. – A szülők valóban azt hiszik, hogy nincs Mikulás, mert minden gyerek egyszer felnő, és elfelejti, hogy mennyi varázslat van a világban. A felnőtteket már lefoglalja a munka, nem hisznek a csodákban, és akik nem hisznek, azok már nem is látják őket. Ezért valóban, ők is be szoktak segíteni nekem egy kicsit, és ők is tesznek a csizmáitokba egy kis boltban vásárolt édességet, mert azt hiszik, hogy én nem hozok nektek semmit. De én egészen addig jönni fogok hozzátok minden decemberben, amíg hisztek bennem. És hogy megköszönjem a pénzt, amit a borítékba tettél, egy nagyon különleges ajándékot is elhelyezek az ablakban Linának. Most aludj szépen vissza, és majd reggel meglátod mi lesz az! – azzal megsimította Szepi hajcscáját, aki azon nyomban mély álomba merült.

Reggel Lina kiabálására ébredt:

- Szepi, Szepi kelj fel, itt járt a Mikulás! És hozott valami különleges dolgot is!

Az ablakban a mikuláscsomagok mögött egy hatalmas kék boríték látszott. Mikor a kislányok kiemelték, látták, hogy olyan, mint a világ legcsodálatosabb mesekönyve, amihez képest az iskolai olvasókönyvben látott képek semmik. A boríték szétnyitva egy óriási kép volt, kívül-belül gyönyörű Mikulásos és karácsonyi képek borították, mindenütt havas táj, a Mikulás szánon, a rénszarvasai, a kunyhója, és manók és ajándékok, annyi elrejtett csoda apró képek formájában, amit órákon át lehetett csillogó szemmel nézegetni.

... és a képek között egy üzenet, amit még csak Szepi tudott elolvasni, Lina még nem:

Igazán jó testvér vagy Szepi! Őrizzétek még sokáig a szívetekben a csodát!

Mikulás

